

's Levens kronkelpaden

(The Crooked Road)

Toneelstuk in drie bedrijven

door

JANET ALLEN

vertaling

Hans Dasselaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **'S LEVENS KRONKELPADEN – THE CROOKED ROAD** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JANET ALLEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1958 by Janet Allen
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Helen Croft

Linda - haar zuster

Rose - haar hulp

Janey - dochter van Rose

Charles

Dominee David Craddock

Margaret - zijn vrouw

Derek

DECOR:

Het stuk speelt in de tuin van huize Croft. Het is een warme dag in juni, maar er is schaduw van een grote boom. Een deel van de zijgevel van het huis is zichtbaar, rechts. De terrasdeuren van de woonkamer leiden naar een smal terras met een trapje naar de tuin. Links bevindt zich een tuinhekje dat uitkomt op de weg. De tuin ligt rondom het huis, zodat de spelers van rechts en links op kunnen komen. Onder de boom staan tuinstoelen en een lage tafel.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek op gaat, zit Helen met haar voeten omhoog op een bankje dat uit het huis is gehaald. Ze leunt in een stapel kussens, naast haar staat een diplomatenkoffertje. Ze bladert in een groot album, en er liggen kranten om haar heen. Helen is een vrouw van tussen de 35 en 45 jaar. Ze is goed gekleed en zorgvuldig opgemaakt. Haar grijzende kapsel is goed verzorgd. Ze besteedt zichtbaar veel aandacht aan haar uiterlijk. Ze doet het album dicht, pakt een krant en kijkt erin. Janey rechts op, met een dienblad met daarop een theepot en kopjes. Janey is een mooi meisje van tegen de 20. Ze draagt een zomerjurkje en een schort, maar geen kapje.

Janey: *(zet het dienblad op tafel)* Hier is uw thee, mevrouw Croft.

Helen: Oh, dank je, Janey. *(Janey wil af)* Janey...

Janey: Ja, mevrouw?

Helen: Waar is je kapje?

Janey: *(aarzelt)* Dat heb ik niet op.

Helen: Dat zie ik. Ik vroeg waar het was.

Janey: *(nors)* Het ligt nog in mijn kamer.

Helen: *(vriendelijk)* Wil je dan naar je kamer gaan en het opzetten? Alsjeblieft, Janey?

Janey: Ik krijg er hoofdpijn van.

Helen: Ach, onzin. Het staat je beeldig.

Janey: Ik vind het geen gezicht.

Helen: Dat is dan jammer. Je bent geen fotomodel, maar een dienstmeisje. *(denkt even na)* Zie je, Janey, ik kan mijn kostgangers geen geld vragen als de bediening niet deugt.

Janey: Zonder kapje doe ik mijn werk ook goed, hoor.

Helen: *(lange stilte)* Goed, Janey. Wil je Rose vragen of ze even bij me komt?

Janey: *(opstandig)* U gaat het Mam toch niet vertellen?

Helen: *(rustig)* Doe wat ik zeg. *(Janey wil af)* Oh, en Janey... De volgende keer niet deze theepot. In de tuin heb ik altijd de crème-kleurige pot.

Janey: Goed. *(aarzelt even, alsof ze nog iets wil zeggen, gaat dan rechts af)*

Helen pakt haar koffertje en stopt het album erin. Ze doet het koffertje op slot en stopt het sleuteltje in haar handtas die naast haar op de bank staat. Linda op door tuindeuren. Ze is een bleke, zichtbaar vermoeide en nerveuze vrouw van voor in de 50. Misschien vroeger een knappe vrouw geweest. Ze is schoon, maar besteedt verder geen

aandacht aan haar uiterlijk. Ze is opgewekt, af en toe verontschuldigend.

Helen: Oh, daar ben je, Linda. Wil jij even inschenken? Ik krijg een zere rug van dat achterover leunen.

Linda: Ja, natuurlijk. (*schenkt in. Bezorgd*) Is het erger vandaag?

Helen: (*glimlacht*) Niet erger dan anders. Linda, kijk nou toch eens naar je nagels.

Linda: (*nerveus*) Ik heb de rozentuin gewied.

Helen: Kun je geen handschoenen aan doen? Het halve rozenperk zit onder je nagels, dat is toch niet nodig.

Linda: (*geeft Helen haar kopje*) Met handschoenen aan kan ik geen onkruid wieden. Dan ben ik zo vreselijk onhandig.

Helen: Dat zal wel meevallen, denk ik. (*lacht*) Linda toch, het kan je ook echt niet schelen hoe je erbij loopt, hè?

Linda: Ach, ik vind het niet zo belangrijk. Ik ben natuurlijk wel schoon op mezelf. Ik bedoel, die nagels zijn zo weer schoon.

Rose rechts op. Een vrouw van achter in de 40, verweerd gezicht; een beetje nors, zakelijk.

Rose: Janey zei dat u me wilde spreken, mevrouw. (*Linda pakt kopje en gaat links zitten*)

Helen: Oh ja, Rose. Ik vind het erg vervelend, maar ik ben bang dat Janey weg moet.

Rose: (*schrikt*) Oh, mevrouw!

Helen: Ik weet het, en het spijt me. Maar ze doet gewoon haar best niet.

Rose: Ik praat wel met haar.

Helen: Dat heb je al zo vaak gedaan. En het heeft geen enkel resultaat.

Rose: Jawel, mevrouw. Oh, ik hoop dat u zich nog bedenkt. Ik vind het zo fijn om haar een beetje in mijn buurt te hebben. U weet niet half hoe blij ik was...

Helen: Rose, je kent me goed genoeg om te weten dat ik alles zou doen om mensen met problemen te helpen...

Rose: Oh, zeker, mevrouw.

Helen: Maar zie je, ik moet ook aan mezelf denken.

Linda: Je denkt veel te weinig aan jezelf.

Helen: Ik verdien tenslotte de kost. Linda en ik moeten leven van... onze kostgangers. En die mensen willen waar voor hun geld.

Rose: Dat begrijp ik ook wel, mevrouw. Heus wel. Maar Janey is jong, en jonge mensen houden niet van sleur. Als ik nou eens met haar praat. Zeg dat ze beter haar best moet doen..

Helen: Ik betwijfel of het wat uithaalt. Ik denk dat ze zelf ook graag weg wil.

Rose: Oh nee, mevrouw.

Helen: Jawel, Rose. Ze wil proeven van het bruisende stadsleven. Je mag van zo'n kind ook niet verlangen dat ze het naar haar zin heeft in zo'n klein dorpje.

Rose: Ik kan haar nog niet loslaten, mevrouw. Ik zou geen moment rust hebben. Ze is niet slecht, dat weet u ook wel, maar wel eigenwijs en ze gaat het liefst haar eigen gang. Ze laat zich gemakkelijk meeslepen, en als ze in verkeerde kringen verzeild raakt... Laat me nog een keer met haar praten, alstublieft. Laat het me nog een keer proberen.

Helen: Goed dan, Rose. Als jij denkt dat het helpt, probeer het dan nog maar eens. Maar als het niet snel beter gaat, moet ze weg. En dan luister ik niet meer naar je. Begrepen?

Rose: Ja, mevrouw. En bedankt. U weet niet half hoe dankbaar ik u ben dat ik haar in mijn buurt mag hebben. Ik zal zorgen dat ze haar werk voortaan goed doet. Kan ik iets voor u doen? Staat alles op het dienblad?

Helen: Jawel. Maar zeg tegen Janey dat ik in de tuin de crèmekleurige theepot wil. Ik wil niet dat hier wat mee gebeurt, en ze is zo ruw met dienbladen.

Rose: Ik breng de thee voortaan zelf wel. *(af)*

Linda: Janey doet het toch best goed?

Helen: Vind je?

Linda: Ze werkt hard, Helen, voor een meisje van haar leeftijd.

Helen: Ik vind het een brutaal nest. Ze vertikt het om dat kapje op te zetten.

Linda: Ach, dat is de leeftijd. Ze vindt dat het haar niet staat. En... *(nervus)* zo belangrijk is het toch niet?

Helen: Voor jou niet, misschien. *(denkt even na)* Oh, Linda, soms vind ik mezelf zo'n, zo'n...

Linda: *(staat op, bezorgd)* Wat is er? Voel je je ziek?

Helen: Nee, niet ziek. Of misschien ook wel. Psychisch. Klinkt dat erg dramatisch?

Linda: Ik begrijp je niet.

Helen: Ik bedacht me net ineens, toen ik het woord liet vallen...

Linda: Welk woord?

Helen: Kostgangers. Ik vind het maar wat, hoor. Wat een toekomst: een pension. Ik ben de dochter van een generaal, heb een uitstekende opleiding, spreek drie talen, ben knap geweest, en ik maak van deze prachtige villa een pension, om de eindjes aan elkaar te knopen. Een hotel is nog tot daaraan toe... maar een pensionnetje. Zie je het voor

je? De antimakassars en varens in koperen potten. Flesjes met saus op de tafels, rosbief en twee groentes op zondag. Oh God, ik vind het zo erg. Ik vind het zoiets vreselijks.

Linda: (*verbijsterd*) Maar Helen... zo is het hier toch helemaal niet. Goed, ze betalen. Maar het zijn eerder vrienden die bij ons logeren. Het heeft helemaal niks van een pension. Het is nog steeds ons eigen huis.

Helen: Lieve Linda. Wat lijkt het me heerlijk om zo'n positieve kijk op de dingen te hebben.

Linda: Ik had geen idee dat je er zo tegenaan keek.

Helen: Er zijn wel meer dingen waar jij geen weet van hebt. (*even stil*) Sorry. Dat had ik niet mogen zeggen. Het zal wel van de hitte komen. En ik heb ook slecht geslapen.

Linda: Oh, Helen... Waarom heb je me dan niet even geroepen? Dan had ik iets koels voor je ingeschonken.

Helen: Er is geen enkele reden waarom jij zou moeten lijden onder mijn slapeloze nachten.

Linda: (*vlug*) Daar is juist alle reden toe! (*stil*) Ik had iets voor kunnen lezen. Dat vind je altijd fijn.

Helen: Geen denken aan. Ik wil het er niet meer over hebben. Waar maak ik me eigenlijk druk om? We hebben op het moment helemaal geen gasten.

Linda: Maar Charles is er toch?

Helen: Oh ja. Charles.

Linda: Helen, ik weet dat je liever niet hebt dat ik vraag naar de zakelijke kant, maar... Charles betaalt toch wel?

Helen: Ja, ja, hij betaalt.

Linda: Want ik ken je langer dan vandaag. Als hij met een triest verhaal komt, laat jij hem voor niks blijven.

Helen: Ik moet ook eten. En jij bent er ook nog. Zo aardig ben ik nou ook weer niet. Bovendien, Charles heeft geld genoeg. Hij kan het wel betalen.

Linda: Ik hoop alleen dat hij niet zo'n melige bui heeft als de Craddocks komen. (*opgewekt*) Het wordt wel heel anders als zij erbij zijn, denk je niet?

Helen: Voor een poosje, ja. Ik denk niet dat ze lang blijven.

Linda: Ik heb Mr Panton vandaag nog gesproken en hij zegt dat het nog wel maanden kan duren voordat de pastorie opgeknapt is. Volgens hem moet alles gesloopt worden. De vloeren zijn verrot. Dat wordt nog een dure grap. Het is natuurlijk ook wel verwaarloosd, maar die arme Mr Grant had ook geen geld om er wat aan te laten doen, met al die kinderen.

Helen: Nou ja, die heeft de nieuwe dominee gelukkig niet.

Linda: Ik ben benieuwd wat voor mensen het zijn.

Helen: Het lijkt me best spannend om in zo'n klein dorpje de nieuwe dominee te zijn. Vooral als de vorige zo geliefd was.

Linda: Ja, ik zou niet graag de opvolger zijn van Mr Grant.

Helen: Of van Mrs Grant.

Linda: Je mocht haar niet, of wel?

Helen: Zij mocht mij niet.

Linda: Daar vergis je je in. Ze sprak altijd zo vol lof over je.

Helen: Fijn. Jij hebt de kamer van de Craddocks in orde gemaakt?

Linda: Oh, ja. Ik heb ook nog een bosje rozen op tafel gezet. Ze zijn echt schitterend dit jaar.

Helen: Laten we hopen dat ze het waarderen. Hoe laat is het?

Linda: *(kijkt op haar horloge)* Kwart voor vijf geweest.

Helen: Lieve hemel! Dan ga ik me gauw omkleden, over een half uurtje staan ze op de stoep.

Linda: Doe toch geen moeite. Je ziet er hartstikke leuk uit.

Helen: Lieve zus, ik ben niet gelovig, maar ik kan de nieuwe dominee en zijn vrouw niet ontvangen in een afgedragen katoenen zomerjurkje dat ik al zes jaar draag. Ik wil me ook wat optutten. Hij heeft vast een hekel aan make-up en als er iets is wat ik leuk vind, dan is het wel mensen op stang jagen.

Linda: Ik denk niet dat hij er iets op tegen heeft. Mr Grant was nogal ouderwets op dat punt.

Helen: Ik vind het zo iets idioots dat mensen denken dat je alleen in de hemel komt als je niet bent opgemaakt en op platte schoenen loopt. Maar als het zo is, dan maak jij meer kans om er te komen dan ik. Je trekt toch wel iets anders aan? Je blauwe jurk, bijvoorbeeld?

Linda: Dat is me te veel moeite, hoor. Ze zien het toch niet.

Charles op door het tuinhek. Hij draagt een versleten grijze pantalon en een vaal overhemd. Hij is een knappe, beetje verlopen uitzierende man van ongeveer 42.

Charles: Wat een mooi plaatje. Een zonovergoten tuin, en twee mooie dames die in de schaduw lekker lui een kopje thee zitten te drinken.

Linda: *(niet op haar gemak in de nabijheid van Charles)* Zo lui zijn we niet, hoor Charles. En er is hier maar één mooie vrouw. *(af door terrasdeuren)*

Charles: Altijd even opgewekt, die zus van je.

Helen: Je moet haar niet zo plagen. Daar kan ze niet tegen.

Charles: Je bezorgdheid raakt me diep.

Helen: *(fel)* Doe niet zo raar, Charles. Heb je al thee gehad?

Charles: Thee is een vrouwendrankje. Nee, ik heb nog geen thee gehad.

Helen: Trek je zo wat anders aan?

Charles: Een colbertje voor het eten, als je dat bedoelt.

Helen: Nee, dat bedoel ik niet. Ik wil dat je je goeie pak aantrekt.

Charles: Waarom zou ik?

Helen: Omdat ik het je vraag.

Charles: Waarom maak jij je ineens zo druk om hoe ik erbij loop?

Helen: Ik wil niet dat de Craddocks denken dat ik een tehuis voor daklozen heb, daarom.

Charles: De Craddocks? Oh ja, onze godsdienaar komt vandaag. Dat was ik helemaal vergeten. Dan moet ik netjes in het pak, ja. Als hij me zo ziet, voelt hij zich misschien wel geroepen om mijn ziel te redden.

Helen: Ik betwijfel of hij zoveel tijd heeft.

Charles: (*denkt even na*) Nee. Nee, misschien niet. Alleen jij hebt zoveel tijd. Nietwaar, Helen?

Helen: (*ongeduldig*) Charles, wil je vanavond alsjeblieft geen flauwe grappen maken?

Charles: Maak ik flauwe grappen? Lieve Helen, ik kijk wel uit, in het gezelschap van een dominee. Als ik zo'n witte boord zie, durf ik helemaal geen grapjes meer te maken. Hoelang blijven ze?

Helen: Tot de pastorie klaar is.

Charles: De rest van je leven, dus. Ik ben er net nog langs gelopen. Het lijkt wel of ze het steen voor steen afbreken.

Helen: Het zal wel een tijdje gaan duren, ja. (*even stil*) Charles, wil je er alsjeblieft aan denken dat dit pension mijn boterham is? Jaag ze alsjeblieft niet weg, hè?

Charles: Ik zou wel de laatste zijn om je te beroven van je.... boterham. (*denkt even na*) Staat er nog interessant nieuws in de krant?

Helen: (*kortaf*) Nee.

Charles: Jammer.

Helen: (*vlug*) Wat bedoel je daarmee?

Charles: Gewoon, wat ik zeg. Ik vind het jammer dat er niks interessants in de krant staat.

Helen: Wil je je nu alsjeblieft gaan omkleden? En neem ook maar een bad. Er is warm water genoeg in de boiler.

Charles: Ik hou dit liever aan, als je het niet erg vindt.

Helen: (*vriendelijk*) Maar ik vind het wel erg, Charles.

Charles: Dat is dan jammer, hè?

Helen: (*even stil. Haalt een pakje achter haar kussens vandaan*) Dit kwam vandaag. (*even stil. Hij kijkt verbaasd naar het pakje*) Het is geadresseerd aan mij, maar jij mag het hebben, als je dat wil.

Charles: (*blijft roerloos staan*) Jij hebt er zeker niet veel aan?

Helen: Niet direct.

Charles: Mag ik het hebben?

Helen: Dat zeg ik toch net? (*Charles neemt het pakje aan*) En wil je je nu gaan omkleden, Charles?

Charles: Ja. Ja, ik ga wat anders aantrekken. (*staat op en kijkt haar aan*)

Helen: Wat is er?

Charles: Ik dacht aan vroeger.

Helen: Dat is niet verstandig.

Charles: Aan hoe jij eruit zag, die eerste keer.

Helen: Ik ben niet veranderd.

Charles: Nee?

Helen: Ik heb altijd goed voor mezelf gezorgd, ik heb mezelf niet verwaarloosd. Ik heb mezelf nooit verwaarloosd, Charles.

Charles: (*grinnikt*) Gek, eigenlijk.

Helen: Wat is gek?

Charles: Let maar niet op me, lieve Helen. Ik maakte een gedachtesprong. Ik dacht, wat een vreemde plek, voor een dominee. Heel vreemd. Pas maar op, Helen, straks haalt hij zich nog wat in zijn hoofd. (*Linda op met een rolstoel*)

Linda: Sorry dat ik zo lang wegbleef. Ik moest Rose even helpen met de salades. (*rijdt de stoel naast Helen*)

Charles: Laat mij maar. (*wil helpen*)

Helen: (*fel*) Ik heb geen hulp nodig, hoor. Ik kan het best alleen.

Charles: Ik vergeet het steeds weer. Je ziet het, ik ben een echte heer. Au revoir, dames. Ik ga in bad. (*maakt een overdreven buiging en gaat af door de terrasdeuren*)

Linda: Lieve hemel. Ik hoop dat hij zich een beetje gedraagt tegenover de Craddocks. Ik wil niet dat ze een verkeerde indruk krijgen. Hij kan zo charmant zijn als hij wil, maar...

Helen: Het komt heus wel goed.

Linda: Hij is zo vreselijk wispelturig. Het ene moment opgetogen en even later diep in de put. Je weet nooit waar je aan toe bent.

Helen: Hij heeft nog altijd het kunstenaarstemperament, denk ik.

Linda: Het is best triest voor hem, eigenlijk. Dat krijg je als je te veel geld hebt. Zie je, als hij voor zijn geld had moeten werken, dan had hij het misschien veel verder geschopt.

Helen: Charles lijdt aan een veel voorkomende kwaal: hij heeft geen lef.

Linda: (*vertrouwelijk*) Weet je, ik geloof dat hij de laatste tijd geen woord meer op papier krijgt. Hij zit urenlang in zijn kamer, overal liggen proppen papier, volgens mij schrijft hij niks meer. Toen hij hier pas was, deed ik nog weleens wat voor hem op de post, maar hij vraagt me nooit meer. En ik geloof niet dat hij zelf naar de brievenbus gaat.

Volgens mij renteniert hij.

Helen: Nou ja, hij heeft geld zat.

Linda: *(nervuus)* Dat hoop ik.

Helen: Hoe dan ook, het gaat ons niks aan. *(werkt zich met enige moeite in haar rolstoel. Linda wil helpen, maar het is duidelijk dat ze weet dat ze dit beter niet kan doen)* Zo. Wat een prestatie. Van bank naar stoel in zes makkelijke lessen. Zie je, er komt nog een dag dat ik zelf de trap op kom.

Linda: Je bent zo flink, lieverd. Zo ontzettend flink.

Helen: Ach, welnee. Ik wil alleen graag zelfstandig blijven. *(Linda gaat achter stoel staan om haar te duwen)* Nee, nee, nee. Ik kan mezelf wel redden. Laat me maar.

Linda: Goed, de deur staat open.

Helen: *(naar rechts)* Dat trapje moeten we ook nog eens laten weghalen, dan kan ik naar binnen zonder dat ik helemaal om het huis heen hoef. *(stopt)* Waarom zeg ik dat? Natuurlijk laat ik dat trapje niet weghalen. Dat zou opgeven zijn. Dan zou ik accepteren dat ik de rest van mijn leven in die stoel moet zitten. En dat wil ik niet accepteren. Ik accepteer het niet. *(rijdt verder)* Wil jij mijn koffertje meenemen? *(Helen rechts af. Linda blijft even staan, met dichtgeknepen handen)*

Linda: Oh, God, lieve God. Zal ze me ooit vergeven? Zal ze me ooit vergeven?

Linda vermant zich, pakt het koffertje en gaat achter Helen aan. Het toneel is even leeg, dan komt Derek op door het tuinkekje. Hij is een grote, knappe jongeman van in de 20, en hij draagt een grote mand met groenten. Als hij midden op het toneel is, komt Janey op door de terrasdeuren. Ze draagt een kapje en pakt het dienblad van tafel. Ze doet of ze Derek niet ziet.

Derek: Hallo, Janey.

Janey: *(draait zich om, doet alsof ze schrikt)* Oh, ben jij het. Ik schrik me naar.

Derek: Ik heb de groenten.

Janey: Oh ja? Breng ze maar naar achter, Mam is in de keuken.

Derek: Is er iets?

Janey: *(vrolijk)* Nee. Wat zou er moeten zijn?

Derek: Geen idee. Ik vond je een beetje... ik weet niet.

Janey: Dat is het probleem met jou, Derek Green, je weet nooit iets. Je komt nooit verder dan 'ik weet niet'. Derek Green, het groene groenteboertje. *(ze lacht)*

Derek: Lach niet!

Janey: Oh jee, wat een lange tenen. En waarom mag ik niet lachen? Je ziet er best grappig uit, zo met die mand. Je houdt hem vast of je leven ervan afhangt.

Derek: Dat is ook zo.

Janey: Heb je geen andere doelen in het leven dan die stomme groentes kweken?

Derek: Ik zie niet wat daar verkeerd aan is. Ik krijg heus nog weleens een eigen kwekerij.

Janey: (*spottend*) Oh ja, vast en zeker. En dan zit je met een hele kas vol kroppen sla. Oh, hoe kun je het naar je zin hebben in dit gat? Wil jij hier nooit eens weg? Een avondje stappen, andere mensen ontmoeten, wat van de wereld zien?

Derek: (*serieus*) Als ik maar bij jou in de buurt ben, Janey.

Janey: (*even stil, verbaasd*) Dat is stom.

Derek: Niet waar. Je weet wat ik voor je voel, al van jongs af aan. Er is nooit een ander geweest en er zal ook nooit een ander komen. Dat is echt waar, Janey.

Janey: (*onzeker*) Romantisch, hoor.

Derek: Ik heb altijd gehoopt dat op een dag, als jij wat ouder bent, dat we dan misschien... zouden trouwen?

Janey: Trouwen?

Derek: Ik weet dat je nu nog te jong bent, maar...

Janey: (*verontwaardigd*) Te jong om te trouwen? (*lacht*) Oh, jij bent me er eentje, jij. Dat komt er nou van als je de hele dag tussen de groente zit. Te jong om te trouwen! Ik ben bijna 18. Echt weer een man, hoor.

Derek: (*boos, zet de mand neer en gaat naar haar toe*) Hou nou eens op me uit te lachen.

Janey: Wat had je dan verwacht? Ik ken je al jaren, en op een middag kom je de groente bezorgen en dan vraag je me ten huwelijk.

Derek: Oh Janey, ik hou toch zo ontzettend veel van je... (*zoent haar*)

Janey: Dat had je niet moeten doen. Niet hier. Straks ziet ze ons.

Derek: Dat kan me niks schelen.

Janey: Jou misschien niet, maar mij wel. Ze heeft Mam al staan uitfoeteren over dat stomme kapje. Ik heb geen zin meer in het gezeur. Ik moet er niet aan denken wat ze zou zeggen als ze me zo zag met... (*giechelt*)

Derek: Janey... kun je vanavond?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto